

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พูดถึงความเชื่อถือนะ กว่าคนจะเชื่อ กว่าคนจะศรัทธาได้ เวลาศรัทธาในอะไร ก็ศรัทธาในตัวเองไง ถ้าศรัทธาในตัวเอง ถ้าศรัทธาในตัวเองมันศึกษา ศึกษาแล้วมันเคารพตน ยิ่งพระยิ่งเคารพนะ เคารพตน มันไม่มีในที่ลับที่แจ้ง ความลับไม่มีในโลก ความลับไม่มีในโลกเพราะเรารู้ เราเป็นคนกระทำ ใครจะไปรู้ดีกับเรา เราเป็นคนทำเอง ความลับไม่มีในโลกหรอก ทำดีทำชั่ว จิตมันรู้

ที่นี้จิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เห็นไหม ปัจจุบันนี้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงทาน ศีล ภาวนา ทาน เรื่องของโยมไง ถ้าเรื่องของโยม แล้วเรื่องของพระล่ะ เวลาทำบุญทำกุศล ให้ธรรมเป็นทานชนะซึ่งการให้ปวง ให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวง แล้วให้ธรรมเป็นทานที่ไหนล่ะ ธรรมเป็นทานๆ ธรรมมันอยู่กับใครล่ะ ใครจะให้ทานอันนี้ได้ล่ะถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ นั่นนะของจริง ของแท้ ถ้าของจริงของแท้ นั่นนะหรือสัตว์ขนสัตว์ การหรือสัตว์ขนสัตว์ นั่นนะให้ธรรมเป็นทานๆ การให้อย่างนั้นชนะซึ่งการให้ทั้งปวง ที่นี้การให้ทั้งปวง เราบอกว่าทาน ศีล ภาวนา ทาน ศีล ภาวนา เราก็บอกว่าเราจะต้องชวนชวนหามาปรนเปรอ...ไม่ใช่ มันไม่ใช่

การเสวยสละทานๆ นั้น การเสวยสละทานนั้นเป็นผลประโยชน์ของเรา การเสวยสละทานนั้นเป็นการฝึกหัดหัวใจ หัวใจของเราที่มันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากเพราะอะไร มันทุกข์มันยากเพราะกิเลสมันบีบคั้น ถ้าเวลากิเลสมันบีบคั้น เราจะไปหาใจของเรา เราจะเริ่มต้นอย่างไร ถ้าเราจะเริ่มต้น เราเริ่มต้นจากการเสวยสละสิ่งที่เป็นของรักของหวง ถ้ามันหวงมันแค้น มันหวงแค้นเพราะกิเลสมันครอบงำ ถ้ามันหวงแค้นนะ เสวยสละออก

ครูบาอาจารย์ของเรา คุณติ หลวงปู่หล้า หลวงปู่หล้า ภูจ้อก้อ ท่านอยู่ที่หนองผือๆ อยู่กับหลวงปู่มั่น เวลาท่านถือธุดงค์วัดกับหลวงตา เวลาไปบิณฑบาตสิ่งใดมา ของรัก อาหารที่ชอบ

ธรรมดาอาหารที่ชอบ เราบิดขนาดมันเป็นอาหารของเราใช่ไหม ถือคุดงค์มันก็เป็นอาหารของเราไง ถ้าไปถึงวัดก็ได้ฉันไง ท่านจับเขวียงเข้าป่า ของรักของหวง ของที่ต้องการปรารถนา ท่านจับโยนเข้าป่าเลย แล้วเอาอะไร เอาสิ่งที่มันไม่ชอบใจ นี่ไง ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีคุณธรรมในหัวใจ ครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านจะประพาศปฏิบัติขึ้นมา ท่านจะต่อสู้กับกิเลสของท่านนะ ท่านจะต่อสู้กับกิเลสของท่าน ท่านต้องตัดแปลง เห็นไหม

เราบอกเรื่องของท่าน ถ้าเราบอกเรื่องของท่าน เราต้องไปแสวงหาอย่างนั้นใช่ไหม... ไม่ใช่ แสวงหาฆ่าตัวต๊อดคนเดียวนั่นแหละ ฆ่าตัวต๊อดเดียว คนทุกข์คนจนเขาไม่มีอะไรจะใส่บาตร เขาใส่บาตรฆ่าตัวต๊อดหนึ่งเพราะเขาไม่มี แล้วเขาอยากบวชหลายๆ ไปของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชใจ ใครก็ไม่บวชให้ ใครก็ไม่บวชให้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประชุมสงฆ์ประชุมสงฆ์ว่า ทุกตะเช็ญใจ คนทุกข์คนจนคนนี้เขามีคุณกับใครบ้าง

พระสารีบุตรยกมือเพ็ยะ! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระสารีบุตรว่าเรามีบุญคุณอะไรกับเธอ

เขาเคยใส่บาตรข้าพเจ้าที่ต๊อดหนึ่งครับ

ที่ต๊อดเดียว ฆ่าตัวต๊อดเดียว มีบุญมีคุณ บุญคุณอันนั้นนะ

อย่างนั้นเธอให้บวช เธอจงบวชเขาเสีย

บวชแล้วทุกตะเช็ญใจคนนั้นบวชเมื่อเฒ่าเมื่อแก่ใจ พระสารีบุตรเค็ญใจพยายามฝึกฝนขึ้นมาใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามประจำ สารีบุตร สัททวิหาริกของเธอสอนง่ายไหม สัททวิหาริกของเธอขี้คร้านไหม

สอนง่าย สอนง่าย

สำเร็จเป็นพระอรหันต์นะ ฆ่าตัวต๊อดเดียว เห็นไหม สิ่งที่เขาฆ่าตัวต๊อดเดียว แต่มันเกิดที่น้ำใจน้ำใจของเขา เขาคนทุกข์คนจน เขาแสวงหาของเขา เขาทุกข์ยากของเขา เขาพยายามหวังพึ่งบุญกุศลของเขา การพึ่งบุญกุศลอันนั้น เจตนาอันยิ่งใหญ่ใจ มันไม่อยู่ที่จำนวนมากหรือน้อยใจ มันอยู่ที่จิตใจที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ใจ

จิตใจที่ยิ่งใหญ่ จิตใจที่อยากจะพ้นจากทุกข์ แต่มันไม่มีทางออก ทำอย่างไรถึงมีทางออก
ข้าพเจ้าก็มีเท่านี้ สิ่งที่เสียสละไปมันไปกระทบใจของผู้มีคุณธรรมไง ไปกระทบใจของพระสารี
บุตร เห็นไหม เคยมีบุญคุณกับข้าพเจ้าครับ

มีบุญคุณอะไร

เคยใส่บาตรข้าพเจ้าทัพพีหนึ่ง

ข้าพเจ้าทัพพีนั้นสามารถทำให้ทุกตะเจ็ญใจเป็นถึงพระอรหันต์ได้ไง เพราะเป็นเชื้อไขใจ
เป็นเชื้อเป็นไขที่ให้พระสารีบุตรได้สร้างบุญคุณของเขา เขาได้มาบวช พระสารีบุตรได้สั่งได้
สอนเขา ถ้าไปให้คนอื่นสอน ไปให้เทวทัตสอน เทวทัตมันจะพาออกนอกกลุ่มนอกลทางเลย เทวทัต
มันจะบอกว่าเราเก่งกว่าพระพุทธเจ้า เราไม่ต้องฉันเนื้อสัตว์ เราต้องไม่รับกนิมนต์ โอ๊ย! อวด
เก่ง อวดดีอวดดี อวดดีอวดดีไปข้างนอกเลย

แต่พระสารีบุตรสอนให้มันน้อยสันโดษ มันน้อยสันโดษในอะไร ในอารมณ์ที่มันบีบคั้น
ในหัวใจของตนไง มันน้อยสันโดษ รักษา รักษาจิตใจของตนไง เข้าที่สงบที่ระงับใจ เข้าที่ป่า เข้า
เขาใจ เพื่อจะไม่ให้กระทบกระเทือนสิ่งใดใจ นี่เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ท่านสอน
ท่านสอนเพื่อคุณงามความดีของหัวใจดวงนั้น

แต่ถ้าเป็นเทวทัตสอน สอนมันก็สอนออกนูน่นะ ฉันทใหญ่ ฉันทโต ฉันทเก่ง ฉันทยอด ยอด
ตาลใจ ตกลงมาแล้ว ลูกตาลมันตกมา เราตื่นตื่น ตื่นตุม อู้อู! เสียงดัง เสียงใหญ่มาก เพราะลูก
ตาลมันตกใส่ใบตาล อู้อู! เสียงมันดังมาก มันจะมีประโยชน์อะไร ลูกตาลเขาเอามาทำขนม มัน
ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก แต่คุณธรรมในหัวใจเรามันสำคัญมากนะ

นี่เวลาพูดถึงระดับของท่าน ระดับของศีล ถ้าศีล กลิ่นของดอกไม้ กลิ่นดอกไม้หอมหวาน
ไปตามลม กลิ่นของศีลของธรรมมันหอมหวานลม กลิ่นของดอกไม้ กลิ่นของความหอมใจ กลิ่น
ของศีลกลิ่นของธรรม ถ้ามีกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม ดอกไม้เวลาออกมันเข้มข้น มันหอม มัน
น่าเข้าชวนใจ ไอ้คนที่อยากจะมิกี่อวดกัน ใช้น้ำหอมๆ

น้ำหอมบ่าบคอแตกอะไร ไอนั้นเอามาพรม มันหอมอย่างนั้นมันหอมที่สารเคมี มัน
ไม่ได้หอมด้วยศีลด้วยธรรม ถ้ามันจะหอมด้วยศีลด้วยธรรม หอมที่ไหนล่ะ หอมด้วยศีลด้วย

ธรรมนะ ด้วยเรา มีความมองจากลำหยาญมากนะ พระเราถ้ามีศีลมีธรรมขึ้นมามันจะเข้าสังคม ไหนองจากลำหยาญมาก ศีลนี้ สีเลน สุคติ ынติ สีเลน โภคสมุปทา

ศีลธรรม สีเลน สุคติ ынติ ศีลธรรมทำให้มีความสุข มีความสงบระงับ ไม่ตื่นเต้น ไม่ วุ่นวายไปกับใครเพราะเรามีศีล มีความปกติใจของใจ ใจเราปกติ ใจเราอึดเต็ม มันขาดแคลน อะไร ถ้ามันใส่น้ำมา น้ำก็ล้นแก้ว มันล้นไปของมันอย่างนั้นเพราะจิตใจของเรามันพออยู่แล้ว นี่ ถ้าผู้มีศีล

มันมีสุคติ มีโภคะ มีลาภ มีสักการะ กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลมไง ถ้า กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม สิ่งที่เป็นทาน ศีล ภาวนา ถ้าภาวนาให้มันมีคุณธรรม ขึ้นมาในหัวใจ พระเราถ้ามีศีลมีธรรมขึ้นมา บวชแล้วศีล ๒๒๗ โดยอัตโนมัติ อุปัชฌาย์ยกเข้า หมูแล้ว เวลายกเข้าหมู ๔ กรณียกิจ ๔ อกรณียกิจ ๔ สิ่งที่ได้ทำไม่ได้ ๔ อย่างอันนั้นอันตราย พอ พ้นจากอันนั้นไปแล้วมันสมบูรณ์ของมัน ถ้าสมบูรณ์ขึ้นมา ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าเรามีศีลของเรา มีความปกติของเรา

โลกเขาเวลาเขาจะมีความหอมของดอกไม้ หอมของสวน เขาต้องดูแลรักษา เขาต้องปลูก ขึ้นมาเพื่อประโยชน์กับความเข้มข้นในบ้านเรือนของเขา ก็ไปซื้อน้ำหอมกันมาเพื่อจะมาหอม ขจรขจายนั่นนะ ไปนุ่นเลย เวลาเป็นพระ พระจะไปใช้กับเขาหรือ

ศีล ๘ นะ ศีล ๘ ของหอมนี้ห้ามใช้ พระเรานี่ของหอมห้ามใช้ทั้งนั้นนะ ถ้ามันจะเป็นจริง มันต้องเป็นจริงในตัวของมัน มันจะเอาน้ำหอม น้ำอบ น้ำพรมมาใช้ไม่ได้ ไม่ได้ ไม่มีสิทธิ์ เพราะอะไร เพราะห้ามอยู่แล้ว ศีลบังคับไว้เลย แต่ด้วยความเห็นใจ ความเห็นขัดแย้งใจ ขัดแย้ง ธรรมวินัยเป็นศาสดาของเธอ แล้วศาสดา ศาสดาสั่งไว้แล้วทำตามศาสดาหรือเปล่าละ ถ้าไม่ทำ ตามศาสดาเราเคารพศาสดาได้อย่างไร

ถ้าไม่เคารพศาสดา เวลาโยมเขาพุทธมามกะ นับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เชื่อในรัตนตรัยเท่านั้น ไม่เชื่อสิ่งนอกจากรัตนตรัย แล้วเราบวช เป็นพระ แล้วเราเชื่อธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือไม่ ถ้าเชื่อของมันนะ มันก็มีละอาย ถ้ามีความละอาย เราก็ไม่ทำอย่างนั้น ถ้าไม่ทำอย่างนั้น ความปกติของใจๆ ถ้ามัน กลับมาภาวนามันก็จะง่ายขึ้น

เวลาเริ่มต้นนะ ท่าน ศील ภวานานะ มาวัดมาวามาเพื่ออะไรกัน ให้ธรรมเป็นทานๆ ธรรมเป็นทานไปไหน ธรรมโอสถ สิ่งที่ยอมรับจ่ายปัจจัยเครื่องอาศัยนี้เป็นอามิส สิ่งที่เป็นอามิสเป็นวัตถุทาน เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ว่าการให้คิดเตือนใจ ได้คิดใจ

เราชวนขวยมานะ เวลาโยมจะมา ขวนขวยมา มาวัดมาวามาทำไม มาวัดมาวา เข้ามาวัดไปหาหลวงตา หลวงตาเวลาท่านจะฉันอาหารท่านบอกให้ไปคูวัด พอไปคูวัดกลับมาท่านถาม เห็นวัดไหม

เห็น

เห็นอะไร

เห็นกระรอก เห็นต้นไม้

นี่ก็เหมือนกัน มาวัดมาวา เรามาวัดหัวใจของเรานี่ไง มาวัดมาวา ข้อวัตรปฏิบัติ วัดคือวัดปฏิบัติ ที่ไหนมีวัดปฏิบัติขึ้นมามันจะทำให้คนเป็นคนดีขึ้นมา คนสำคัญกว่าสิ่งต่างๆ นะ จะสร้างพระพุทธรูป จะหล่อก็พันรูปก็ได้ มีเงิน สั่งหล่อได้ทั้งนั้นเลย แต่ทำหัวใจขึ้นมาให้เป็นพระสักองค์หนึ่งมันแสนทุกข์แสนยาก

ทำสิ หัวใจขึ้นมา เอามันขึ้นมา จะหล่อพระๆ ก็ไปโรงหล่อ จะสั่งพันองค์ก็ได้ จะสั่งแสนองค์ก็ได้ หล่อเท่าไรก็ได้ แต่ถ้ามาวัดมาวา วัดปฏิบัติๆ นี่แหละมันจะหล่อหัวใจให้เป็นพระขึ้นมา ถ้าหัวใจเป็นพระขึ้นมา เราดูแลที่นี้

ถ้าเราดูแลหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเราถ้ามันเป็นธรรมนะ เวลาอาจารย์สั่งให้ของท่าน เคนจกรมจนเป็นร่อง เป็นร่องเพราะอะไร หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตามหาบัวท่านชื่นชมๆ ชื่นชมเพราะอะไร ชื่นชมเพราะว่าเครื่องจักรมันหมุน ถ้าเครื่องจักรมันจะหมุนได้ เครื่องจักรต้องสมบูรณ์ใช่ไหม เครื่องจักรต้องน้ำมัน น้ำทุกอย่างต้องพร้อมใช่ไหม

จิตใจของคนถ้ามันเคนจกรม นั่งสมาธิภาวนาได้ตลอดเวลา หัวใจมันเป็นอย่างไร หัวใจมันต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา มันต้องมีปัญญาขับเคลื่อนมันนะ ถ้าไม่มีปัญญาขับเคลื่อนมัน เคนจกรม ๒ ทีก็คอดกแล้ว นั่งสมาธิหายใจเข้า หายใจออก มันจะวิ่งหนีแล้ว

มันเป็นการยืนยันใจ ถ้าคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนาได้ขนาดนั้น แสดงว่าจิตใจของเขา ต้องมีงานทำ ถ้าคนจิตใจที่มีงานทำ คนที่มันทำงานได้นะ คนทำงานขึ้นมา พอจิตใจมันทำงาน ขึ้นมา ไอ้กิริยาการเดิน กิริยาการนั่งมันเป็นแค่กิริยา แต่จริงๆ มันอยู่ที่หัวใจนั่นนะ หัวใจมันหมุน เห็นไหม เวลาจักรมันเคลื่อน จักรมันหมุนของมัน จักรมันเกิดคืออะไร นี่ไง ธรรมจักรๆ ศาสนา ไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล

ไอ้การจำมาๆ สาธุ ทรงจำธรรมวินัย ทรงจำธรรมวินัยไว้ ทรงจำธรรมวินัย ทรงจำไว้ ทำไม ก็นึกแก้วนกงขุนทองเงิ นกแก้วนกงขุนทองมันรู้ถึงความหมายอันนั้นไหม แต่มันท่องได้นะ นกแก้วมันพูดได้หมด สอนมัน มันก็พูดได้ แต่นกแก้วมันมีความรู้อะไร นี่ทรงจำธรรมวินัย ทรง จำไว้ทำไม

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ปรีชา ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรีชาสำคัญ ไหม การศึกษาสำคัญไหม สำคัญ แต่เขาศึกษามาทำไมละ เขาศึกษาไม่ใช่ศึกษามาเสริมกิเลสไป ทิฎฐิมานะสูงจรดฟ้า มีความรู้มาก ความรู้มันโดนกิเลสหลอกใช้ กิเลสมันใช้ความรู้อันนั้นนะ เกิดทิฎฐิมานะใหญ่ค้ำฟ้า

แต่ถ้าเขาศึกษามา ศึกษาปฏิบัติ ลดทอนมัน อะไรที่เป็นทิฎฐิมานะ อะไรที่สำคัญตนนะ ศึกษามาก็ศึกษามาเพื่อปราบกิเลสไป ชื่อได้มาหมดแล้ว ศึกษาไป ชื่อกิเลสรู้หมดเลย แต่ไม่เคย เห็นตัวมันเลย มันเป็นอย่างไรละ แล้วเวลาจะเอาอาวุธ ไปสู้กับมัน สติเป็นอย่างไร สติก็ ส.เสื่อ ต. เต่า สระอิ ได้แต่ชื่อทั้งนั้นเลย แต่ไม่เคยเห็นตัวจริงมันสักที แล้วมาฝึกหัดๆ ฝึกหัดก็ล้มลุก คลุกคลานไป ทำสิ่งใดไม่เป็น

พอฝึกหัดขึ้นมาถ้าสติมันทันนะ มันยับยั้งความคิดได้ อ้อ! นี่ไง สติมันเป็นอย่างนี้ อ้อ! สติมันทำให้จิตใจเราสงบได้เนาะ อ้อ! ถ้ามันมีพุทธโธฯ อ้อ! อ้อ! คำบริกรรมนะ พุทธานุสติเนาะ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ ไอนั่นชื่อมันนะ นี่มันเป็นความจริง ความจริงเป็นอย่างนี้เนาะ ความจริง มันเป็นอย่างนี้

เขาศึกษามาให้ปฏิบัติ การศึกษาสำคัญไหม สำคัญ แต่สำคัญ ศึกษาแล้วให้ปฏิบัติ ปรีชา ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้าไม่ปฏิบัติ ปฏิเวธ ความทรงจำอันนั้นก็เป็นการทรงจำอันหนึ่ง ความทรงจำ อันนั้นนะ ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่นท่านพูดกับหลวงตา หลวงตาเป็นมหาไปขอปฏิบัติ กับท่าน

มหาเรียนมาจนเป็นมหานะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดได้ศิระะ
ไว้ เราเคารพบูชามาก ไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีพระธรรม ไม่มีองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดได้อย่างไร องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าจะเกิดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะมี
ดวงตาเห็นธรรมถึงเกิดสงฆ์ขึ้นมา ฉะนั้น พระพุทธเจ้าไม่สำคัญอย่างไร สำคัญ ธรรมะไม่สำคัญ
ได้อย่างไรถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนหรือคนมันขึ้นมาได้อย่างไร พระพุทธ
พระธรรมสำคัญมาก ๆ แต่สำคัญมาก สำคัญมากมันต้องปฏิบัติเป็นความจริงของเรา ถ้าปฏิบัติ
เป็นความจริงของเรา

ในบริษัท ๔ ตั้งแต่เศรษฐีกุมภีมาบวชในพระพุทธศาสนา มาจากนกลหลายเผ่าพันธุ์ เวลา
บวชมาแล้วก็กลายเป็นนกลสีขาว บวชมาในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ลง
ไปสู่ฝ่าเท้าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความ
จริงของเราขึ้นมา

ถ้ามันปฏิบัติเป็นความจริงขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจัก ๆ ใ
พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มีดวงตาเห็นธรรมเพราะอะไร มันเกิดขึ้นจากหัวใจใ
เกิดขึ้นจากธรรมจักร เกิดขึ้นจากที่เราศึกษามา การทรงจำธรรมวินัยมา แล้วปฏิบัติมานะ มันเกิด
สติ เกิดสมาธิ เกิดปัญญา

เกิดสติ เกิดสมาธิ เกิดปัญญา นี่ตัวตนของมัน สัจจะความจริงของมัน สัจจะความจริงของ
มันเกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นที่จิตดวงนี้ จิตดวงนี้ที่มันทุกข์มันยาก จิตดวงนี้ที่เวียนว่ายตายเกิดใน
วัฏฏะ ที่เป็นความมืดบอดของมัน มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะตลอดไปใ แต่ปัจจุบันนี้
ปัจจุบันนี้ได้ฝึกหัดขึ้นมาจนเกิดสติ เกิดสมาธิ เกิดปัญญาขึ้นมา นี่คือธรรมจักร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจัก ๆ นั้นละแสดงธรรมจักรในใจขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ
จตุรปาตญาณ อาสวกขญาณ ทำลายอวิชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงแสดงธรรมจัก ๆ

เราฟังธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วใช้ปัญญาใคร่ตรงตามไป ใช้ปัญญาๆ ถ้าไม่มีธรรมจักร ไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา พระอัญญาโกณฑัญญะจะมีดวงตาเห็นธรรมไม่ได้

พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมเพราะในใจนั้นมันปราบกิเลสสิ้นไปไง สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับไปเป็นธรรมดา มันรู้มันเห็น มันขาดไปจากหัวใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุทานเลยนะ “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ”

เราลองนึกถึงหัวใจของนักปราชญ์ผู้ที่ค้นคว้าวิชาการมาสุดยอด แล้วจะสั่งจะสอน จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ เพราะมันเป็นสิ่งที่ลึกซึ้งนัก แล้วเวลาท่านเทศน์ธรรมจักๆ ขึ้นไป แล้วมีพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม คุณ ท่านจะปลื้มใจขนาดไหน ท่านถึงกับต้องเปล่งอุทานเลยละ “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” คือเรามีพยานแล้ว เรามีลูกศิษย์คนแรกที่ยืนยันความเห็นของเรา เป็นผู้ยืนยันคนแรกความเห็นนะ ขนาดเป็นพระโสดาบันนะ ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์เลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเปล่งอุทานเลย

มันลึกลับซับซ้อนขนาดที่ท่านจะไม่สอนนะ ท่านบอกว่ามันละเอียดเกินไป มันอยู่ใกล้ตัวจนคนไม่สามารถที่จะรู้ได้ ท่านจะทอดธุระเลย สุดท้ายแล้วด้วยพรหมนิมิตต์ แล้วท่านสร้างบุญญาธิการอย่างนั้นมาด้วย ท่านถึงเล็งญาณ ใครจะมีปัญญารู้ได้ ปัญญาจะรู้ได้เขาต้องมีหลักใจ คนที่มีหลักใจเขาต้องมีสมาธิ มีหลักของใจ ฉะนั้น เวลาพุทธกิจ ๕ เข้าเล็งญาณๆ เล็งญาณไปที่ไหน เล็งญาณไปหัวใจของคนทุกข์คนยาก เล็งญาณไปในหัวใจที่มันมีโอกาส แล้วมันจะสิ้นอายุขัย ไปเอาคนนั้นก่อน ไปเอาองค์อุทิมมาล ไปเอาต่างๆ เพราะอะไร เพราะกำลังจะฆ่าแม่ นี่เล็งญาณๆ คุณ ความเมตตาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สัตว์โลกเกลื่อนกล่นไปหมด ไม่รู้จะไปเอาใครก่อน ต้องเอาคนที่มีอำนาจวาสนาแล้วอันตรายด้วย คือเขาจะทำลายตัวเขาเอง ต้องไปเอาคนนั้นก่อน ต้องไปเอาคนนั้นก่อน นี่พุทธกิจ ๕ ใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ธรรมเป็นทานๆ ธรรมอันนี้เกิดจากในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงจะให้ธรรมเป็นทานใจ ให้อัศจรรย์ให้วัตถุเป็นทาน เป็นทานอย่างนี้เพื่อไปวัดไปวา เพื่อไปวัดปฏิบัติ เพื่อวัดหัวใจของเรา วัดหัวใจของเราเพื่ออะไร เพื่อความ

ดีของใจของเรา ถ้าใจของเรามันสงบระงับ ใจของเรามีคุณงามความดี เราจะไม่ต้องทุกข์ยาก
จนเกินไป

ถ้าหัวใจมันคือ หัวใจมันแสวงหาของมัน มันต้องการแต่อารมณ์ของมัน เราจะทุกข์มาก
เรานี้จะทุกข์มาก อารมณ์เกิดดับนะ เวลามันหลุดกระชากหัวใจนี้ไป แล้วหัวใจนี้ทุกข์ยากมาก แต่
ถ้าเรามีสติมีปัญญา มีวัตรปฏิบัติของเรา รักษาใจของเรา ถ้าใจมันดีขึ้นมา เออ! พอทนๆ แล้วพอ
เป็นไปได้ เรามาวัดมาวาเพื่อวัดหัวใจของเรา เอวัง